

Mariska Noordeloos

Het spel is uit

Eerste druk 2019

Ambilicious

Tweede druk 2021

Uitgeverij Keytree Oosterhout NB

Derde druk 2024

Copyright © Mariska Noordeloos

Omslag vormgeving: Arno van den Kieboom

Binnenwerk vormgeving: Arno van den Kieboom

Eindredactie: Hanneke Tinor-Centi

Copyright © 2021 Uitgeverij Keytree

ISBN 9789492719300

NUR 330

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm lm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek draag ik op aan iedereen met een
taaislijmziekte.

Proloog

April 2014

Hè, hè, eindelijk is het zover! Ik kan wel zingen van geluk, gewoon even weg. Weg van alles. Even helemaal niets! Niks moeten, alleen maar genieten. Alles loslaten en hopen dat ik het allemaal een plaatsje kan geven. Gewoon samen met mijn vriendinnetje: eten, lachen, drinken en heel veel luieren. Met maar één missie: onwijs gaan genieten!

Wat een klote tijd heb ik achter de rug! Ik ben begin veertig, maar soms voel ik me tachtig! Ik heb nog een heel leven voor me en dat benauwt me soms. Ook al lacht het geluk me van alle kanten toe!

Ik dacht dat ik gelukkig getrouwd was. Alles deden en deelden we samen. Misschien is dat wel het probleem geweest. Wij samen alleen op de wereld: eerst met zijn tweeën, later met onze kinderen. Altijd druk, dat wel, maar wel heel veel tijd voor elkaar. De kinderen kwamen niets te kort. Alec kwam niets te kort. Tenminste, dat dacht ik.

Natuurlijk, als je twintig jaar getrouwd bent ebt de passie, de vurigheid wat weg. Maar, dat is toch normaal? Dat het wat minder is als je nog maar net bij elkaar bent. Je bent wel eens moe. Je fakete wel eens een orgasme. Je zeurt wel eens over hoofdpijn die je helemaal niet hebt. Of je geeft lik op stuk en zegt dat je gewoon geen zin in hem hebt.

Zeg nu zelf, als de kinderen je de hele dag hebben beziggehouden, je hebben afgepeigerd en geterroriseerd tot op het bot, dan heb je 's avonds geen zin meer om 'dokterje' te spelen.

We werden gezegend met drie kinderen. Emma is helaas overleden. Koen en Aaron, zijn nu zestien en achttien jaar.

Ik kijk opzij. Monique ligt lekker te dutten. Ik heb daar geen rust voor. Mijn hoofd zit te vol. Te vol met vragen, verwijten en angsten. Ik kijk naar de man die naast me zit. Best een lekker ding. Zal ik er ooit weer aan toe zijn om een man te vertrouwen? Zal ik ooit nog een man in mijn leven toelaten? Zelf denk ik van niet.

Alec, de man met wie ik oud wilde worden. De man van wie ik zoveel hield, heeft mij zo in de steek gelaten, heeft mij zoveel pijn gedaan. Ik weet haast zeker dat ik nooit meer iemand zo kan vertrouwen. Hij heeft me niet een klein beetje laten vallen. Nee, hij heeft me van de Himalaya afgesmeten!

Mijn gedachten dwalen terug naar Alec. Iets wat ik al lange tijd niet heb gedaan.

Deel 1

Vanaf het eerste moment dat ik hem zag, ik was toen net zeventien jaar, voelde ik het. Ik wist dat hij mijn prins op het witte paard was.

Ik werkte tijdens mijn studie in de snackbar van mijn vader: in de vakanties, weekenden en met feestdagen. Altijd druk, hard werken en weinig verdienen. Maar goed, dat is horeca: jij hard buffelen, terwijl een ander vrij heeft. Ik vond het echter heel leuk. Ik merkte dat als ik goed mijn best deed, wat extra aandacht gaf, ik meer fooi kreeg van de gasten. Dat was mooi meegenomen. Zo kon ik mijn autootje voltanken.

We werkten altijd met zijn drieën. Iemand had ontslag genomen dus kregen we een nieuwe collega die ik mocht inwerken. Ik was die dag eerder begonnen om alles klaar te hebben voordat hij kwam. Mijn vader had verteld dat hij Alec heette, dat hij rechten studeerde en dat hij, net als ik, zijn studiebeurs wilde aanvullen. Want ja, die was geen vetpot.

Hij was drieëntwintig. Ik vond dat iets te oud voor een student; waarschijnlijk was hij een late leerling. Zelf studeerde ik bedrijfseconomie.. Enfin, het was afwachten; slim in de kop hoeft nog niet handig met de handen te zijn.

Ik had er altijd een hekel aan om iemand in te werken. Je moest zoveel praten, zoveel uitleggen en alles in een slakkengangetje. Als je te snel ging snapten ze het niet. Dat stap voor stap uitleggen, vond ik erg moeilijk.

Ik hou ervan in een hoog tempo te werken. Door hard te

werken, te zweten en zoveel mogelijk bestellingen tegelijk te doen, zette je jezelf onder druk en de tijd gaat lekker snel.

Klokslag elf uur werd er op de melkglazen voordeur geklopt.

Ik weet nog dat ik op de klok keek en me al begon te ergeren.

Weer eentje die precies op tijd komt! Daar heb ik een bloedhekel aan. Ik vind dat, als je om elf moet beginnen, je minimaal een kwartier van tevoren aanwezig moet zijn. Zeker op je eerste werkdag! Het voordeel is dat je op je gemak je jas kunt uittrekken en rustig aan kunt opstarten.

Ik dacht: Ellis, laat maar zien, dit komt wel op een ander moment, als deze Alec het tenminste weet vol te houden.

We zagen veel mensen komen, evenveel mensen die het niet volhielden en na een paar dagen alweer weggingen.

Iedereen denkt dat in een snackbar werken makkelijk is. Je gooit je snacks in de frituur en dat ding doet de rest.

Van hygiënecodes en tijdschema's heeft niemand gehoord. Je kunt niet aan één tafel de ene gast wel zijn eten voorschotelen en de andere laten wachten. Je brengt eerst het drinken en daarna maak je de bestelling op tijd.

Een kroket duurt korter dan een loempia. Dat moet je wel vatten. Anders wordt het een zootje, met uiteindelijk boze gasten. Neem van mij aan: die wil je niet!

Ik opende de deur met een gezicht op onweer. Verder dan boos kijken kwam ik niet. Het leek wel een bouquetreeks

verhaal: daar stond een adonis, een grote man met de mooiste blauwe ogen die ik ooit had gezien. Zwarte krullen een beetje te lang, vol verleiding om je handen er doorheen te woelen.

En lippen, mijn God, het zou verboden moeten zijn om een man zulke lippen te geven. Ik moest mijn hoofd in mijn nek leggen om goed maar hem te kijken en kreeg de neiging om op mijn lippen te bijten. Ik wist me in te houden.

‘Hoi,’ zei hij.

Ik denk dat ik hem wel tien minuten met open mond heb staan aanstaren.

Hij schraapte zijn keel en zei: ‘Hoi, ik ben Alec, jij moet Ellis zijn?’

Zelfs zijn stem klonk sexy! Ik hoopte nog op een irritante kraakstem of een heel hoog stemmetje. Nee, zijn stem klonk zwaar en een klein beetje hees.

Ik weet tot op de dag van vandaag nog steeds niet wat ik heb teruggezegd. Het zal niet veel soeps geweest zijn.

Het liefst wilde ik wegrennen, schreeuwen: Neeeee, deze ga ik echt niet inwerken. No fucking way! Dit gaat hem niet worden.

Het waren geen vlinders in mijn buik, het waren tien nesten vol uitgegroeide spreeuwen. Zelfs mijn handen trilden.

Gadverdamme. Met de zenuwen in mijn lijf schudde ik de hand die hij naar me uitstak.

Wat heb ik het moeilijk gehad die dag. Er is niet heel

veel ruimte achter de toonbank. Steeds liep of botste ik tegen hem op, zeker toen onze andere collega er nog bij kwam. Normaal heb je dat helemaal niet door. Dit was anders. Was hij zo heet? Of had ik het zo gauw warm? Zijn warmte gloeide met elke aanraking op mijn huid. Steeds als ik zijn hand vast moest houden om een soft ijsje te leren tappen, ging er een siddering door me heen. Dicht in zijn buurt blijven en hem steeds moeten aankijken in die helblauwe ogen, maakte het er allemaal niet makkelijker op.

Alec bleek een vlotte leerling te zijn. Aan het einde van de dag had hij een tafel zelfstandig geholpen. De mensen gingen weg en gaven vijf gulden fooi.

Het waren trouwens wel giechelende meiden die steeds bleven bestellen en Alec keer op keer voor niets lieten lopen.

Hij had de test doorstaan.

Een van die meiden was een schoolvriendin van me. Ze nam me apart en zei: ‘Jezus, Ellis, wat is die lekkurr.’

Ik wist niks terug te zeggen en dat was uniek. Ik had mijn woordje altijd klaar. Ik knikte maar wat.

Het bleek dat we een gouden team waren, wij met zijn tweeën. Alec vatte het gewoon.

Vrij snel kon ik hem meer zelfstandig laten werken zodat ik aan mijn eigen werk toekwam. Als het druk werd sprong ik bij. We konden heel veel gasten bedienen en we vulden elkaar goed aan. Waar ik handen tekort kwam nam hij mijn taken over en visa versa.

Mijn vader blij, ik blij. Ik keek uit naar de dagen dat we samen moesten werken. Al liet ik dat natuurlijk niet merken. Ik deed zelf de roosters, ik zorgde er natuurlijk voor dat Alec en ik samen dienst hadden.

Soms lukte dat niet, dan had hij een tentamen of iets dergelijks.

Als hij later begon, verlengde ik mijn werkuren om nog een bakkie koffie met hem te kunnen drinken en, toen mocht het nog, een sigaretje te roken aan de bar. Zo kon ik hem toch nog zien.

Iedereen in het dorp had het over Alec. Dat lekkere ding dat in de snackbar stond. De vrouwelijke klandizie ging met sprongen omhoog. Menig meisje vroeg hem mee uit. Alec bleef weigeren.

Dat riep vragen op bij mij. Of hij had een vriendin of hij was homo, iets anders kon ik er niet van maken.

Aan het einde van een drukke zaterdagmiddag, we hadden er net een kermis dag op zitten, vroeg hij of ik die avond met hem mee wilde, de kermis op. Daarna een borreltje doen. Ja, aan mij. Ik keek nog achterom of daar niet mijn veel leukere en knappere collega stond. Nee, ik was alleen met hem. Ik keek hem met grote ogen aan:

‘Ben je geen homo dan?’

Waarop hij mij aankeek en zei: ‘Zou je daar moeite mee hebben?’

Wij op stap. Ik had mijn hele klerenkast ondersteboven gehaald en had natuurlijk niks om aan te trekken. Ik was

zwaar gefrustreerd. De verf in mijn haar (ik dacht, ik kleur het nog even) was oranje uitgevallen! Clown Bassie was er niks bij. Uit pure nood heb ik het nog een keer geverfd. Nu met bruin. Die had ik van mijn zus gejat. Uiteindelijk trok ik een spijkerbroek en een zwart T-shirt aan. Heel simpel. Ik ben op de fiets gestapt om de avond van mijn leven te beleven.

Zoals altijd zag hij er weer uit om door een ringetje te halen. Strakke jeans, gave gympen en een grijs T-shirt. Een spijkerjasje maakte het plaatje helemaal af.

Ik was op slag verliefd!

Het werd inderdaad de avond van mijn leven. Ik hing aan zijn lippen, wat hij vertelde hoorde ik niet eens; al had hij voorgelezen uit het Burgerlijk Wetboek, het had mij niet uitgemaakt.

Ik was steeds afgeleid, keek naar zijn handen, naar dat kleine plukje borsthaar dat uit zijn shirt stak. Ik keek hoe hij slikte, hoe zijn adamsappel op en neer ging, naar zijn ongeschoren kin. Het meest keek ik naar zijn lippen. Oh, hemeltjelijef, wat wilde ik die graag zoenen.

Vrouwelijke klanten van de snackbar keken mij boos aan.

Ik durfde zelfs niet naar de wc te gaan, uit angst dat ik aangesproken werd door een van die jaloerse meiden.

Of dat, als ik terugkwam, Alec ingepalmd was door een ander. Nee, vanavond was hij van mij! Inwendig stak ik mijn tong uit naar die meiden. Lekker puh!

Eindelijk was de avond om en we gingen naar huis. Ik was op geweest van de zenuwen. De gedachte hoe het zou zijn als we met zijn tweeën waren, deed me trillen. Wat als hij in de kroeg zou weggaan en mij alleen achterlaten? Het was zover.

Oh, mijn God, wat gingen we doen? Ik durfde bijna niet te ademen. We gingen met mijn fiets, ik achterop. Alec keek achterom met de vraag: ‘Jouw huis of dat van mij?’

‘Duh, dat van jou natuurlijk. Mijn vader weet waarschijnlijk al dat ik met jou op pad ben en zit op mij te wachten met een preek van jewelste. Dat wil je niet meemaken.’

Ik zou hem evengoed krijgen, die preek. Ik wist precies wat hij zou zeggen. De dochter van de baas gaat níét een avondje uit met haar mannelijke collega. Dat is de baas-dochtercode verbreken. Blablabla.

Morgen was vroeg genoeg. Vanavond was mijn avond. Niets of niemand kon die verpesten.

Alec had een schattig klein huis net buiten de stad. Hij woonde alleen. Ja, dat heb je met een rijke papa. Ik had hem gevraagd waarom hij Alec heet in plaats van Alex. Hij had als antwoord gegeven dat zijn adellijke voorouders uit Engeland kwamen en alle eerste mannelijke leden van de familie Alec heette. Ik vond het wel bij hem passen. De klemtoon lag op de C die je uitsprak als een harde K.

We stopten bij een blauwe voordeur. Een kleine voortuin met wat grind en een paar plantjes maakte het erg schattig. Een bank voor een groot raam. Héél romantisch. Voelde ik daar het vervelende krampje van de maand? Nee, dat was een paar dagen te vroeg. Opoe zou pas dinsdag komen. Het was zaterdag. Gewoon negeren die hap. Het zal heus niet zo zijn.

Natuurlijk stapte ik weinig damesachtig van de fiets af. Mijn T-shirt bleef haken achter het zadel. Ik was op de grond gesmakt, als Alec me niet had opgevangen.

Lekker weer hoor, wat ben ik toch een kluns. Ik struikel nog over een kiezelsteentje. Waarom kan het nooit eens normaal gaan? Maar goed, hierdoor lag ik wel in zijn armen. ‘Oh, kom op met die lippen,’ schreeuwde een stemmetje in mijn hoofd. Zoen me! Ja hoor, hij boog zich voorover.

Ik voelde zijn handen door mijn shirt. Ondanks dat ze warm waren, gleden de koude rillingen over mijn rug. Daar kwam mijn langverwachte zoen.

Zijn mond was zacht, maar niet week. Langzaam ging zijn hand omhoog richting mijn nek, eindigend in mijn haar.

Mijn God, ik zakte bijna door mijn benen.

Was dit de zoen waarvan je wist deze man wordt de vader van mijn kinderen?

Ik denk het wel. Dit was liefde op het eerste gezicht. Er stond nog net geen orkest te spelen. Maar ik, een nuchter mens, hoorde echt muziek.

Hoe hij de voordeur open had gekregen tijdens het zoenen was mij ontgaan. Langzaam opende ik mijn ogen en keek in die prachtige bijna azuurblauwe ogen, als de zee van een Bounty-eiland. Toen wist ik het: dit was de man met wie ik oud ging worden! Verdorie, weer die zeur onder in mijn buik. Met heel veel tegenzin, kapte ik de zoen af en vroeg hem nog half kussend: ‘Sorry, schatje, waar is de wc?’

Je raadt het al. Bij mij was het geen azuurblauwe zee, eerder de Rode Zee. Daar was opoe! Ik heb alles vervloekt. De tranen stonden in mijn ogen, hoe moest ik dit aan de man van mijn dromen vertellen?

Na een minuut of wat had ik mezelf voldoende moed ingesproken. Ik zou zeggen dat ik misselijk was van de drank. Dat ik een verstandig meisje was en niet de eerste keer gelijk met een man naar bed ging. Dat ik naar huis wilde.

Toen ik de wc uit kwam en richting de deur van de kamer liep, hoorde ik een vaag gesnurk. Nee, dat zal toch niet? Opoe vergetend, gluurde ik om een hoekje. Daar lag mijn prins op het witte paard te snurken, alsof hij een oerwoud aan het omzagen was.

Met zijn ene voet op de grond leek het alsof hij gewoon achterover was gevallen en in slaap gedonderd was.

Hij had zijn broek uitgetrokken en droeg een boxershort met de Amerikaanse vlag. De afknapper waren de witte sokken die hij nog aan had! Gadverdamme! Wel je broek uit maar niet je sokken. Het zag er naar uit dat deze Don

niet meer wakker te krijgen was.

Woest was ik op mijn prins met zijn azuurblauwe ogen en zijn op-te-vreten-mond: het was geen wit paard waar mijn prins op reed, maar een ezel.

Wat ik had – mijn ongesteldheid – was lang niet zo erg, daar kon ik niets aan doen. Ik kon laten zien dat ik een gezonde vrouw was, maar deze dropveter had gewoon te veel gezopen. Ik weet nog dat ik dacht: al ben jij de laatste man op aarde, nooit word ik verliefd op jou! Ik ben de deur uitgelopen, heb deze met een knal dichtgegooid, ben vloekend, ziedend van woede op de fiets gesprongen en zo snel mogelijk naar huis gereden. Niet bezig met het feit dat daar mijn vader op mij zat te wachten.

Zodra ik zijn hoofd zag, wist ik het. Ik moest iets doen, anders werd dit een dubbele kutavond. ‘Pap,’ zei ik, ‘je moet nu echt niks zeggen! Ik waarschuw je, ik heb een kuthumeur en als jij nu begint te preken ...’

Mijn vader zag waarschijnlijk voldoende aan mijn gezicht en hield zijn mond. Zo, deze ronde had ik gewonnen, al voelde het eigenlijk als verloren.

Mijn vader had een aardig imperium opgebouwd. Hij was een harde zakenman met een hart van goud. Hij was goed voor zijn personeel en nam de tijd wanneer een van hen met een probleem zat. Mijn vader had als motto: als ik het goed heb, hebben mijn werknemers het ook goed. Het

had wel een keerzijde. Mijn vader was druk. Altijd hard werken, nooit thuis.

Op het hoogtepunt had hij meer dan twintig snackbars en tachtig mensen in dienst. fulltime en parttime. Samen met mijn zus was ik zijn rechterhand en runden wij het bedrijf via een kantoorpand.

Als er tijd was stond hij ons met raad en daad bij. Het was jammer dat de zaak altijd op de eerste plaats kwam en dat mijn zus en ik moesten wachten omdat hij weer was opgehouden in een van zijn filialen, maar hij maakte het altijd weer goed. Hij betrok ons bij alles. Of het nou problemen waren of een nieuw recept.

De vakanties waren geweldig. Urenlang konden wij praten over van alles en nog wat.

Mijn vader was geliefd bij zowel het personeel, als de klanten. Vaak ging ik met hem mee naar beurzen en leveranciers. We kwamen niets te kort.

Mijn moeder was een schat van een vrouw. Ze was een moeder en vader tegelijk voor ons. Zij zorgde dat we goed in de kleren liepen en er verzorgd uitzagen.

Ondanks dat mijn moeder fulltime meewerkte in de zaken, stond er altijd een kopje thee en koekjes klaar als we uit school kwamen. Ondanks alle drukte, omdat er totaal geen regelmaat in zat – tja, horeca en altijd was ze aan het rennen en het vliegen, maar toch kreeg zij het voor elkaar en altijd was iedereen welkom. Ze had voor iedereen een luisterend oor. Niks was haar te veel. Altijd mochten er vriendinnetjes mee komen. Die konden altijd

blijven eten en slapen: verkleedpartijen, pyjamaparty's, discoavonden, niets was haar te gek.

Wij hadden meerdere kindermeisjes. Die zocht zij voor ons uit. Onze ouders bleven wel alle beslissingen nemen, gingen samen naar ouderavonden en andere activiteiten. Als we naar de dokter of tandarts moesten, ging een van hen mee.

De kindermeisjes waren eerder oudere zusjes die op ons pasten, als onze ouders moesten werken. Echt nare ervaringen heb ik in mijn jeugd niet gehad. Mijn ouders hadden zo'n ontzettend goede naam opgebouwd dat we het rijk worden niet konden tegenhouden. Mijn vader vertelde ons dat dit een voorrecht was. Dat er genoeg mensen waren die ver onder de armoedegrens moesten leven. Hij hield ons altijd voor dat het vandaag goed kon gaan en dat het er morgen allemaal heel anders kon uitzien. We leerden de waarde van het geld. Dat geld prettig was, maar dat het je niet gelukkig maakte.

Daags erna moest ik opnieuw met Alec werken. Ik was nog steeds boos en liet dat echt wel blijken. Ik flirtte met mannelijke klanten, ik was overdreven vrolijk.

Je denkt toch niet dat ik aan Alec liet zien dat ik luddevedu had? Ik had natuurlijk wel mijn trots. Hij moest echt niet denken dat de wereld om hem draaide. Alec deed vanaf dat moment ontzettend zijn best. Maakte heel lief koffie voor me, ik mocht als eerste pauze nemen

en hij vroeg wat ik wilde eten.

Hij had mijn hart gebroken, dat kon hij niet zomaar lijmen met een bakkie koffie of een broodje! Zo gemakkelijk kwam hij er niet van af, hij moest van betere huize komen.

Toch bleef hij volhouden. Hij deed zijn best. En hij lachte zo lief naar me. Ik liep alleen maar op hem te vitten. Ik kon er niets aan doen. Hij bracht het slechtste in mij naar boven. Hij liet zich echter niet uit het veld slaan. Hij werkte tien keer zo hard. Als we samen moesten werken, nam hij heel veel werk uit mijn handen. Maar toen hij het voor mij opnam toen ik een lastige klant had, die echt zeurde om het zeuren en hij heel netjes en beleefd tegen deze klant vertelde dat hij op mocht rotten, ging ik voor de bijl.

Langzaam werden wij een stelletje. Hij was super in bed, hij was zo ontzettend meelevend en complimenteaus.

Hij was mijn held, de man van mijn dromen. Hij was heel lief voor me, heel sociaal, had een heerlijk gevoel voor humor, werkte hard, was attent voor mijn ouders en zus en, heel belangrijk: hij was super lief voor mijn vriendinnen.

We hadden vaak de slappe lach. We maakten veel mee. Hij studeerde af, met extreem hoge cijfers; ik studeerde af, ook niet slecht gedaan.

Uiteindelijk ging ik trouwen met de liefde van mijn leven. Ik was toen achtentwintig jaar. Ik ging mijn

vleugels uitslaan. Het was de mooiste dag van mijn leven. We trouwden klassiek. Ik in het wit, Alec in een zwart pak. We werden gereden in een koets met vier Friese paarden. Ik had een jurk aan met een sleep die meters achter mij aan danste.

Alle gasten, en dat waren er heel veel, gingen staan in de kerk toen ik aan de arm van mijn vader naar voren liep. Iedereen gooide rozenblaadjes voor me uit. Parmantig en statig schreed ik naar Alec toe, die zijn tranen niet kon bedwingen. Ik voelde me net een prinses.

We hadden afgesproken om halverwege de mis Maria te eren. Terwijl een tenor het Ave Maria zong, brachten wij rozen naar Maria en naar onze moeders. Stiekem keek ik de kerk rond. Niemand hield het op dat moment droog.

Daarna gingen we naar het gemeentehuis, Monique was mijn getuige. Toen de ceremonie voorbij was en de handtekeningen gezet waren, stond iedereen klaar met rijst. Ik gooide mijn prachtige boeket de lucht in en Monique ving het op. Het feest was geweldig.

We kochten een appartement en Alec begon een advocatenkantoor. Ik stopte met werken voor mijn vader. Alec had zijn kantoor al snel op de rit. Hij had het onwijs druk en ik zag hem weinig in die tijd. Ik begreep het wel. Hij had veel buitenlandse klanten, vooral in Spanje. Als het kon, combineerden wij dat met een vakantie bij Monique.

We hadden ons leven goed voor elkaar. We zeiden

regelmatig tegen elkaar dat we het hadden getroffen. Ik had bovendien een goede baan gevonden als accountant bij een groot bedrijf. Alles ging ons voor de wind. We hadden een geweldig sociaal leven, een super seksleven en hielden zielsveel van elkaar. Ik bleef drie dagen werken. Niks stond ons in de weg. Wat een geluk, wat een mooi onbezonnen leven. De zon scheen voor ons.

Ons geluk werd beloond met drie kinderen: een meisje en twee jongens.

Al veranderde dat geluk na de geboorte van Emma in een donkere wolk.

Emma was altijd ziek. Vanaf de dag dat ze geboren werd. Het begon met spugen. Liters melk golfden uit haar mondje.

Ik vroeg me wel eens af waar ze al dat vocht vandaan haalde! Op het consultatiebureau zei men dat haar maagklepje niet goed sloot. We moesten haar melk verdikken, maar het kwam er net zo hard weer uit. De curven in het boekje toonden elke keer dat Emma niet goed groeide. Steeds had ik het gevoel dat het aan mij lag. Dat ik geen goede moeder was. Dat ik alles verkeerd deed.

Voor het slapen gaan was het ergst. Wanneer ik Emma net in bad had gedaan als ze weer alles onder spuugde zodat ik opnieuw kon beginnen. Maakte ik het badje te warm of juist te koud? Deed ik te wild met haar? Ik had zo veel vragen. Elke keer als ik haar in haar bedje legde, begon ze te huilen en hield niet meer op!

Het ene moment kreeg ik het advies: laat haar maar huilen, ik verwende haar te veel.

Het andere moment moest ik haar bij iedere krik optillen en knuffelen, want dat was goed voor de binding tussen moeder en kind! Meestal dacht ik: ze lullen maar.

Als ik beneden zat met het geluid van de televisie op stand tien en ik Emma boven alles uit hoorde brullen, kon ik het niet laten om te gaan kijken. Dan was ik maar fout bezig!

Uren heb ik met Emma rondgelopen. Voor haar gezongen, haar en mezelf verschoond. Later kwamen de spuitbroeken, het meisje had ontzettende diarree. Soms zat ze tot aan haar nek eronder. Met kleren en al zette ik haar dan onder de douche, waar ik haar uitkleedde. Ik gooide alles weg. Het stonk en was niet meer schoon te krijgen.

Samen heb ik met haar gelachen, maar nog meer gehuild. Het was ontzettend zwaar en soms wist ik het echt niet meer. Radeloos en moedeloos werd ik ervan.

Weken, maanden achter elkaar kwamen de snotneuzen, de zeehonden hoesten en de proppen slijm die ik zo uit haar keeltje kon trekken.

Uren was mijn badkamer een sauna van de stoom die Emma moest verlossen van haar benauwdheid.

Haar gehuil klonk als dat van een schorre kraai. Ze had haar stembanden kapot gehoest. Ik had een altijd kotsend, diarree poepend, hoestend, snotterend en zéér vermagerd kind. Wat was dat meisje ziek!

Ik liep het ziekenhuis in en uit. Niemand kon vinden wat onze Emma onder de leden had.

Emma was twee jaar oud toen ze met spoed werd opgenomen in het ziekenhuis. Ze had al nachten niet geslapen en in het begin van die ochtend toen de hel echt begon, had ze 41 graden koorts.

De huisarts had een dag eerder nog gezegd dat het allemaal wel meeviel en ons weer naar huis gestuurd. Hij

gaf mij het gevoel dat ik een overbezorgde moeder was. Emma had al tijden niets meer gedronken, maar bij de huisarts plaste ze nog, dus moest ik me niet zo druk maken. Ik was gewoon een zeurende moeder.

In de loop van de ochtend gleed zij weg, ik kreeg geen contact meer met haar en besloot 112 te bellen.

De ambulance kwam snel en met gillende sirenes werd zij weggebracht.

Drie dagen eerder was ze twee jaar geworden. Die verjaardag was een drama voor haar en voor ons geweest.

Ze had twee keer iemand onder gespuugd, huilde bij het minste of geringste en wilde niet eens de cadeautjes uitpakken die de visite voor haar had meegenomen.

In het ziekenhuis werd ze onderzocht. Ze had een zware luchtweginfectie: een dubbele longontsteking. Haar longen zaten aan beide kanten vol met rotzooi.

Op de röntgenfoto zagen ze op één long een klein stukje dat nog schoon was.

De artsen keken zorgelijk, het hele circus kwam tevoorschijn: infuus, hartbewaking en ze ging gelijk in quarantaine omdat ze het RS-virus droeg. Een zeer besmettelijk virus dat het hele ziekenhuis zou kunnen platleggen.

Artsen en zusters kwamen in witte pakken en met mondkapjes haar kamertje binnen. Bij binnenkomst wasten zij hun handen en als ze weggingen deden ze dat opnieuw. Alsof Emma een lepralijder was geworden!

De vraag was of mijn meisje de ochtend ging halen. Voor het eerst heb ik tot God gebeden, die avond en die nacht. Ik wist niet eens hoe het moest. Ik was maar begonnen met ‘lieve God’ en ben gewoon allemaal dingen gaan beloven, die ik uiteindelijk niet ben nagekomen.

De behandelende arts was zich rot geschrokken. Ze was veel te mager, en te klein.

Die man werd boos op mij! Vroeg of ik nog nooit naar een arts was geweest. Ja, hallo, ik deed niet anders, maar niemand nam mij serieus.

Gelukkig kon ik me verdedigen. Woest vertelde ik hem dat ik bij herhaling naar de huisarts en naar het ziekenhuis was geweest, maar dat iedereen mij het gevoel gaf dat ik een onzekere moeder was en dat ik maar wat zeurde.

Ik had lopen leuren met mijn dochter omdat ik het al vanaf haar geboorte niet vertrouwde. Ik had de artsen verteld dat een kindje in de derde wereld er beter uitzag als mijn eigen kind. Ik maakte nog een grapje toen de kinderarts zei dat hij van Emma röntgenfoto’s wilde nemen. Ik zei tegen hem: ‘Hou haar maar tegen het licht, dan zie je genoeg.’

Hij kon er niet om lachen. Deze arts beet zich wel in Emma vast. Hij zorgde dat ze aansterkte en zette haar bloed op kweek. Ze leek op haar moeder! Ja, ik ben ook niet groot en meestal te licht.